

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. M. S., nar. X.**, bytem L. F. B. 714, zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem v Praze 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému: **Policie České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, ve věcech služebního poměru, ze dne 22. 4. 2013, č. j. PPR-25208-18/ČJ-2012-990131,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 29. 5. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, ve věcech služebního poměru, ze dne 22. 4. 2013, č. j. PPR-25208-18/ČJ-2012-990131, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, ředitele Útvaru speciálních činností SKPV, ve věcech služebních, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 13/2013, kterým mu byla nařízena dosažitelnost v rozsahu každé pondělí (pracovní den) vždy v rozmezí od 7:30 do 8:30 hod. na adrese P. 9, H. P., R. 2277, a to podle § 40 odst. 3 a § 181 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů.

Z obsahu napadených rozhodnutí vyplývá, že služební funkcionář vydal dne 5. 10. 2012 rozhodnutí ve věcech služebního poměru č. 366/2012, kterým byl žalobce zproštěn

výkonu služby z důvodu podezření ze spáchání kázeňského přestupku. Současně mu byla nařízena dosažitelnost v místě trvalého bydliště v pracovní dny v době od 9:00 do 12.00 hodin. Proti tomuto rozhodnutí uplatnil žalobce námitky, že nařízení dosažitelnosti v takovém rozsahu je vlastně domácím vězením.

Dne 26. 11. 2012 bylo vydáno rozhodnutí č. 212/2012, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest, proti němuž se odvolal dne 14. 12. 2012 a v době tohoto rozhodování nebylo toto odvolací řízení ukončeno.

Dne 16. 1. 2012 byl služební funkcionář informován, že odvolací orgán rozhodnutím č. j. PPR-25208-8/ČJ-2012-990131 odvolání proti rozsahu dosažitelnosti při zproštění výkonu služby zamítnul. Na základě tohoto stavu věci služební funkcionář přistoupil k novému přehodnocení nezbytného rozsahu dosažitelnosti dříve stanovené a v souladu s § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru byla stanovena minimální dosažitelnost tak, aby žalobce mohl být povolán k výkonu služby. Rovněž toto rozhodnutí ze dne 17. 1. 2013, č. j. 13/2013, bylo napadeno odvoláním.

Žalovaný poté v žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání mj. konstatoval, že „je zřejmé, že služební funkcionář je oprávněn nařídit příslušníkovi zproštěnému výkonu služby dosažitelnost v místě trvalého pobytu nebo na jiném místě, které stanoví na žádost příslušníka, a to v rozsahu, jenž je nezbytný pro stanovení nástupu k výkonu služby. Z uvedeného je zřejmé, že služební funkcionář je oprávněn určit místo dosažitelnosti a rozsah, po který se příslušník musí v určeném místě zdržovat. Prostým jazykovým výkladem nelze dospět k názoru, který zastává odvolatel a to, že příslušníkovi nelze určit časový úsek, po který se musí zdržovat na určeném místě. Podle § 176 odst. 1 zákona o služebním poměru doručuje rozhodnutí bezpečnostní sboru účastníkovi do vlastních rukou na služebně, v místě trvalého pobytu (ubytování) nebo kdekoliv, kde bude zaštiťen. Až teprve pokud tento způsob není možný, doručuje se rozhodnutí prostřednictvím držitele poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo jiného provozovatele poštovních služeb. Služební funkcionář je oprávněn určit časový rozsah, v němž se příslušník musí zdržovat na určitém místě.“

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, ve věcech služebního poměru, ze dne 22. 4. 2013, č. j. PPR-25208-18/ČJ-2012-990131, z důvodu nezákonnosti. Namítal, že v době rozhodnutí o zproštění již nebyl důvodně podezřelý ze spáchání kázeňského přestupku, ale byl byt' nepravomocně uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku. Namítal, že ponechání ve výkonu služby již nemohlo ohrožovat průběh prošetřování jeho jednání.

Žalobce namítal, že je v řízení zastoupen právním zástupcem, jehož prostřednictvím mu musí být všechny písemnosti podle § 176 zákona o služebním poměru doručovány. V daném případě proto nebylo účelné stanovit dosažitelnost, když mu služební funkcionář ani není oprávněn rozhodnutí s určením nástupu služby doručit. V takovém případě se oprávnění služebního funkcionáře stává zvláštní. Odmítnul citaci znění důvodové zprávy k zákonu o služebním poměru použitou v napadeném rozhodnutí, která podle něj jen potvrzuje, že stanovení dosažitelnosti nezáleží na svévolném rozhodnutí, ale na existenci konkrétních důvodů, které stanovení dosažitelnosti odůvodňují.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 5. 8. 2013 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 7. 4. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 40 zákona o služebním poměru

(1) Příslušník musí být zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku²⁰⁾ nebo jiného správního deliktu, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.

(2) Po dobu zproštění výkonu služby nemá příslušník oprávnění a povinnosti, které pro něj vyplývají ze zvláštních právních předpisů.

(3) Služební funkcionář je oprávněn nařídít příslušníkovi zproštěnému výkonu služby dosažitelnost v místě trvalého pobytu nebo na jiném místě, které stanoví na žádost příslušníka, a to v rozsahu, jenž je nezbytný pro stanovení nástupu k výkonu služby.

(4) Jestliže v souvislosti se spácháním trestného činu, kázeňského přestupku, s jednáním, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, je dán důvod k propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. a) až d), trvá jeho zproštění výkonu služby až do skončení služebního poměru.

(5) Pominou-li důvody, pro které byl příslušník zproštěn výkonu služby, zproštění výkonu služby se ukončí.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, čj. 9 As 155/2014-32, rozhodnutí o zproštění výkonu služby dle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s., a proto není vyloučeno ze soudního přezkumu. Příslušník bezpečnostního sboru se může domáhat, aby soud přezkoumal, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro zproštění výkonu služby, tj. zda by ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.

Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí odkazoval na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. února 1999 sp. zn. I. ÚS 505/98, podle něhož za akt orgánu veřejné moci se považuje také jednání konkrétního funkcionáře orgánu veřejné moci, pokud rozhoduje o subjektivních právech a povinnostech subjektů. Pokud však funkcionář orgánu veřejné moci vykonává zákonem založené právo a povinnost "řídít" podřízené [§ 50 písm. a) zákona č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě (dále jen "zákon")], nejedná jako orgán veřejné moci, resp. nejde o rozhodování orgánu veřejné moci v uvedeném smyslu. Nerozhoduje o subjektivních právech a povinnostech nepodřízených subjektů, ale jde o

"řízení" podřízených individuálními pokyny a rozkazy nadřízeného v rámci právního vztahu dobrovolně založeného na základě žádosti o přijetí do služebního poměru (§ 23 zákona); jde tedy o interní služební vztah nadřízenosti a podřízenosti dobrovolně přijatý.

Osoba, která byla na základě žádosti o přijetí do služebního poměru rozhodnutím správního orgánu do služebního poměru přijata, ze své vůle služební přísahou stvrzuje - kromě jiného - závazek plnění služebních povinností (§ 25 odst. 2 zákona), což znamená (minimálně) plnění základních povinností příslušníka BIS (§ 48 zákona). Příslušník BIS je v první řadě povinen plnit důsledně a přesně úkoly uložené mu rozkazy a pokyny nadřízených [§ 48 odst. 1 písm. a) zákona]. Tuto povinnost má příslušník BIS po dobu, dokud nepřestal být příslušníkem BIS, tedy případně i v období, kdy byl zproštěn výkonu služby. Vydáním rozkazu - pokud nejde eventuálně o případy podle § 48 odst. 2 nebo 3 zákona - nemůže tedy dojít k porušení ústavně zaručených garantovaných práv příslušníka BIS, neboť osoba vstoupila do služebního poměru dobrovolně, ze své vlastní vůle (se znalostí práv a povinností, které z takového poměru vyplývají) a po dobu výkonu povinností vyplývajících ze služebního poměru, tedy i za plnění (eventuálně i "strpění") jednotlivých rozkazů je finančně odměňována, a to i v případě, že byla zproštěna výkonu služby (§ 37 odst. 2 zákona).

Citovaným usnesením Ústavní soud odmítl ústavní stížnost příslušníka BIS zproštěnému výkonu služby, jemuž byla uložena povinnost zdržovat se v pracovních dnech po dobu pracovní doby ve svém bytě. Ústavní soud zkoumal, zda napadené rozhodnutí má skutečně charakter zásahu orgánu veřejné moci do ústavně zaručených práv.

Ústavní soud mj. konstatoval: „Osoba, která byla na základě žádosti o přijetí do služebního poměru rozhodnutím správního orgánu do služebního poměru přijata, ze své vůle služební přísahou stvrzuje - kromě jiného - závazek plnění služebních povinností (§ 25 odst. 2 zákona), což znamená (minimálně) plnění základních povinností příslušníka BIS (§ 48 zákona). Příslušník BIS je v první řadě povinen plnit důsledně a přesně úkoly uložené mu rozkazy a pokyny nadřízených [§ 48 odst. 1 písm. a) zákona]. Tuto povinnost má příslušník BIS po dobu, dokud nepřestal být příslušníkem BIS, tedy případně i v období, kdy byl zproštěn výkonu služby. Vydáním rozkazu nemůže tedy dojít k porušení ústavně zaručených garantovaných práv příslušníka BIS, neboť osoba vstoupila do služebního poměru dobrovolně, ze své vlastní vůle (se znalostí práv a povinností, které z takového poměru vyplývají) a po dobu výkonu povinností vyplývajících ze služebního poměru, tedy i za plnění (eventuálně i "strpění") jednotlivých rozkazů je finančně odměňována, a to i v případě, že byla zproštěna výkonu služby (§ 37 odst. 2 zákona). Zásahem orgánu veřejné moci do ústavně zaručených práv může být jen takové jednání, kterým se proti vůli subjektu určitým způsobem jeho práva omezují, resp. porušují; znak rozpornosti s vůlí subjektu zjevně (také) chybí. Otázka akceptace napadeného "zásahu" závisí na (předchozí) vůli subjektu, vědomém a dobrovolném převzetí závazků, kterým se eventuálně může (posléze) bránit žádostí o uvolnění ze služebního poměru (§ 39 zákona), a nikoliv podáním u Ústavního soudu či jiného státního orgánu.“

Tyto závěry Ústavního soudu lze bezvýhradně vztáhnout i na projednávaný případ, byť se jedná o příslušníka Policie České republiky a nikoliv příslušníka BIS. Proto nebylo lze považovat rozhodnutí služebního funkcionáře za zvlášť, jak namítal žalobce.

V inkriminované věci je zřejmé, že předmětem žaloby je rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, ve věcech služebního

poměru, ze dne 22. 4. 2013, č. j. PPR-25208-18/ČJ-2012-990131, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, ředitele Útvaru speciálních činností SKPV, ve věcech služebních, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 13/2013, jímž došlo k úpravě nařízené dosažitelnosti žalobci, a to v rozsahu každé pondělí v pracovní den, vždy v rozmezí od 7:30 do 8:30 hod. na adrese P. 9, R. 2277.

V podané žalobě se podává v podstatě jediná relevantní žalobní námitka, která spočívá v tvrzení, že takto stanovená dosažitelnost vlastně není materiálně potřebná, nezbytná a ani nutná, neboť žalobce je v řízení, v němž došlo tedy k jeho zproštění výkonu služby, zastoupen advokátem. Pokud by tedy mělo dojít k tomu, že toto jeho zproštění výkonu služby bude zrušeno, potom takové rozhodnutí musí být doručováno jeho zástupci, nikoliv osobně přímo žalobci. Za tohoto stavu věci je nadbytečné nebo zcela zbytečné nařizovat mu pro účel zrušení zproštění služby dosažitelnost.

Nicméně Městský soud v Praze se s touto argumentací žalobce neztotožnil. V ustanovení § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru se totiž konstatuje, že *služební funkcionář je oprávněn nařídít příslušníkovi zproštěnému výkonu služby dosažitelnost v místě trvalého pobytu nebo na jiném místě, které stanoví na žádost příslušníka, a to v rozsahu, jenž je nezbytný pro stanovení nástupu k výkonu služby*.

Zákonodárce tedy zjevně počítal s takovouto situací, že u příslušníka, v inkriminované věci příslušníka Policie České republiky, jenž je zproštěn výkonu služby, nastane situace, kdy bude nezbytné mu stanovit opětovný nástup k výkonu jeho služby. Takovéto rozhodnutí o stanovení nástupu k výkonu služby je tedy třeba doručit přímo takovému příslušníkovi Policie České republiky, neboť vyplývá ze vztahu nadřízenosti a podřízenosti, když do služebního poměru vstoupil dobrovolně, ze své vlastní vůle (se znalostí práv a povinností, které z takového poměru vyplývají) a po dobu výkonu povinností vyplývajících ze služebního poměru, tedy i za plnění (eventuálně i "strpění") jednotlivých rozkazů je finančně odměňován, a to i v případě, že byl zproštěn výkonu služby (§ 124 odst. 6 zákona o služebním poměru). Za tím účelem pak zákon stanovil služebnímu funkcionáři pravomoc nařídít příslušníkovi dosažitelnost na konkrétním místě v konkrétním čase.

Soud si je samozřejmě vědom toho, že zákon o služebním poměru v otázce doručování rozhodnutí sice stanoví v ustanovení § 176, je-li tedy příslušník zastoupen, tak se rozhodnutí doručuje přímo tomuto zástupci. Nicméně se jedná o obecné pravidlo, které podle názoru soudu je modifikováno speciální normou, a to ustanovením § 40 odst. 3 citovaného zákona, které je tedy třeba vykládat tak, že ono rozhodnutí, jímž je příslušník povoláván zpět k nástupu do služby, je třeba doručit především tomuto příslušníkovi, neboť jeho osobně a nezastupitelně se tato povinnost zpětného nástupu k výkonu služby bezprostředně týká. Tato povinnost se nijak nedotýká jeho zástupce, ten za něj k výkonu služby nastupovat nebude. Jedná se tedy o takový úkon, který musí učinit přímo osobně příslušník Policie České republiky.

Za tohoto stavu věci má tedy soud za to, že v inkriminované věci byly splněny materiální podmínky k tomu, aby žalobci byla nařízena dosažitelnost a služební funkcionář tuto dosažitelnost nařídil v souladu s účelem, který je zákonem přímo předpovídan a pro jehož splnění je tedy institut dosažitelnosti vůbec konstruován.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů uzavírá s tím, že rozhodnutí služebního funkcionáře, jímž byla žalobci upravena dosažitelnost a následně pak rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti takovému rozhodnutí služebního funkcionáře v prvním stupni, bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žaloba proti němu směřující nebyla shledána důvodnou.

Podle § 181 odst. 2 zákona o služebním poměru rozhodnutí musí a) být v souladu s právními předpisy, b) být vydáno příslušným služebním funkcionářem, c) být dostatečně obsahově určité, d) obsahovat předepsané náležitosti a e) mít vždy písemnou formu.

Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného nesplňuje podmínky stanovené v ustanovení § 181 odst. 2 písm. a), c) zákona o služebním poměru, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci je nesporné, že rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, ve věcech služebního poměru, ze dne 22. 4. 2013, č. j. PPR-25208-18/ČJ-2012-990131, bylo vydáno v souladu s ustanovením § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru. Toto rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně obsahově určité, když je z obou zřejmé, že se jedná o nařízení dosažitelnosti příslušníkovi zproštěnému výkonu služby.

Pokud žalobce namítal, že v době rozhodnutí o zproštění již nebyl důvodně podezřelý ze spáchání kázeňského přestupku, ale byl byt' nepravomocně uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Dokud nebylo o kázeňském přestupku pravomocně rozhodnuto, je nutno na osobu kázeňsky stíhanou hledět jako na osobu podezřelou.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. dubna 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková